

Košice 18.9.2000

Vážený pán Ivor,

chcela by som Vás upozorniť na to, čo sa dialo v jednej z rezešovských firiem, ktorej zamestnancom som bola v období od 1.6.1996 do 31.1.2000.

Zároveň Vám prikladám lukratívne objednávky, ktoré pre túto firmu za VSŽ podpisoval ing. Ladislav Drábik, bývalý viceprezident VSŽ, a riaditeľ jeho kancelárie ing. Štefan Planeta. Tieto objednávky sú z rokov 1997 a 1998 v sume vyše 5 miliónov Sk. Hoci železiarne za tieto práce zaplatili, v skutočnosti sa nikdy nevykonali. V tom období som bola pracovníčkou zákazkového oddelenia, preto to viem na 100 %.

OTA a.s., Vstupný areál VSŽ Košice, bola povodne súčasťou VSŽ, najprv ako propagácia, po privatizácii OTA VSŽ a.s. (Obchodno-technická agentúra). Táto firma zabezpečovala výstavy a veľtrhy, tlačiarenské, aranžérske a grafické práce.

V roku 1997 (asi od 1.1.1997) sa stala čisto súkromnou spoločnosťou, bez oficiálneho vplyvu VSŽ. Medzi zamestnancami sa povrávalo, že väčšinovým akcionárom je pán Drábik a pán Rezeš (kúpil to vraj Rezeš starší, len sa nevedelo či pre seba alebo pre syna). V súvislosti s rozhodnutiami sa spomínalo len meno pána Drábika. Pre nás, zamestnancov sa v podstate nič nezmenilo, dokonca i preukazy VSŽ nám zostali a dostali sme podnikové známky aj za ďalšie roky (98, 99).

V priebehu roka 1997 OTA kúpila košické TOP Rádio od spoločnosti FILIO, ktorá obchodovala podľa mojich informácií s kovovým šrotom. Táto skutočnosť bola aj medializovaná v denníku KORZO (teraz je to Korzár).

V roku 1999 (v 1. polovici) OTA predala TOP Rádio naspäť spoločnosti FILIO. Túto skutočnosť som sa dozvedela z Monitoru VSŽ a ing. Štollmanová, ekonomická námestníčka, mi to aj potvrdila. Tá istá osoba mi dala zviazať audit našej firmy za rok 1998 a tam som si náhodou všimla informáciu, že OTA je 100 % vlastníkom akcií spoločností FILIO.

(takže kupovali od seba a predávali sami sebe).

Zaujímavým faktom je aj to, že zamestnanci firmy sa museli povinne poistiť v DDP Stabilita v čase, keď vznikla. Bol to príkaz majiteľov. Pán Drábik je v Dozornej rade Stability. Vo februári 2000 som chcela zrušiť toto poistenie. Pracovníčka v pobočke na Bačíkovej ul. mi to odmietla, pretože platím viac ako 12 mesiacov (v zmluve to uvedené nie je).

Len mi to pozastavila a dodala: veď zatiaľ existujeme.

Poštou v priebehu marca alebo apríla som dostala list od generálneho riaditeľa Štofka, v ktorom sa písalo o potrebe zvýšiť v dnešnej dobe zamestnanecké poplatky a dodatok k zmluve na moje meno. Pravdepodobne to posielali všetkým zamestnancom VSŽ, ktorí sú tam poistení. Ak sú za touto poisťovňou Rezešovci, kto kontroluje ich hospodárenie? Po tom, čo som videla na OTE a to som toho videla málo, o ich hospodárení pochybujem. Pripomínam, že propagačné materiály pre nich sa tlačili u nás a výrobná námestníčka Anna Hornáková robila pre nich vyššie ceny s komentárom: veď oni to znesú.

Od jedného novinára som dostala informáciu, že Stabilitu už nevlastnia Rezešovci. To znamená, že ju vlastnili a ju predali?! Dovolím si podotknúť, že ten novinár je kamarát pána Drábika, preto túto informáciu beriem ako nesprávnu. Podľa môjho názoru je Stabilita dobrý spôsob na nepriame tunelovanie VSŽ a stály príliv peňazí, keď Rezešovcom už „stále zdroje vyschli“. A spôsob, akým fungujú dochodkové poisťovne zaručuje, že sa na to dlho ani nemusí prísť.

V novembri 1999 sa konalo mimoriadne zhromaždenie firmy OTA, na ktorom som osobne videla pána Smereka (bývalého prezidenta VSŽ), Solára (bývalý viceprezident z čias kindermanažmentu a spolužiak Rezeša mladšieho) a Hábera (bývalý viceprezident z čias kindermanažmentu).

Od 1.1.2000 sa zmenili vlastnícke vzťahy na OTE. Spoločnosti zostala budova, ktorú vlastnila. Niektoré kancelárie má v prenájme od VSŽ a všetko ostatné, t.j. stroje a zariadenia predala D&D studiu Bratislava. Podľa mojich informácií OTA za to dostala 4 milióny a má platiť mesačný prenájom za zariadenia 110 000 Sk. Vraj je to obojstranne výhodná zmluva, pretože stroje majú vyššiu cenu a OTA by sa v prípade konkurzu zbavila dlhov a úverov.

Za D&D studio zvykol chodiť na zákazkové oddelenie pán Lovas, ktorý sa výrazne podobá na Rezeša staršieho. Predtým to bol učiteľ, ktorý učil v Kráľovskom Chlmci (malé mesto pri Čiernej nad Tisou), je to informácia od riaditeľa OTY.

Je to náhoda alebo ďalšia z rezešovských firiem?

Podľa slov riaditeľa finančne najzaujímavejšou činnosťou pre firmu bolo robenie výstav a veľtrhov. I keď som sa priamo touto činnosťou nezaoberala, pochopila som, že OTA bola len sprostredkovateľ. Vo VSŽ v spoločnosti Konzult bol na to určený odbor-ing. Ténai, marketing a komunikácia. Oni to zadali OTE a OTA to zabezpečovala cez ďalšiu spoločnosť. Pravdepodobne sa veľa výstav robilo aj cez D&D studio.

Slúžil tento spôsob na „prelievanie peňazí“ z VSŽ????

Ceny výstav sa pohybovali v miliónoch a za čias prezidentovania pána Smereka sa robili vo „veľkolepom štýle“ a cena nebola až taká podstatná.

Od 1.1.1999 sa OTA ako medzičlánok zrušila, výstavy zabezpečuje priamo VSŽ, oddelenie výstavy a veľtrhy.

Spôsob, akým sa financovali výstavy, využil riaditeľ ing. Janeka na zabezpečenie svojej rodiny. Súkromné veci sa započítavali tak, že firma, ktorá ich robila, si ich zaúčtovala ako pre výstavy, sprostredkovateľská firma výstav to vyúčtovala OTE a OTA to vyúčtovala VSŽ. Samozrejme, nikde sa neuvádzalo, že sa niečo robilo na súkromnom majetku. V rámci VSŽ sa na to používal výraz „prihodte to k niečomu“. Tento spôsob sa používal aj u nás na zákazkovom oddelení, keď niektoré tlačoviny sa len k nejakej zákazke pre tú istú firmu prirátali alebo niečo iné bolo napísané na objednávke a niečo iné sa v skutočnosti robilo. Robilo sa to málokedy a to sme dostali ústnym príkazom od niektorého zo šéfov. A tam išlo o podstatne menšie sumy.

Podľa mojich informácií riaditeľ firmy počas pôsobenia na OTE postavil pre seba dom, jednej dcére nechal svoj byt, druhej dcére kúpil trojizbový byt za 750 000 Sk. A momentálne stavia dom pre svoju najstaršiu dcéru. Rád sa chválil, keď si niečo nové zabezpečil, preto mnohé informácie boli o ňom známe. Za peniaze VSŽ si dal urobiť na svojom dome zimnú záhradu za 500 000 Sk a starožitný nábytok len do jednej izby ho „stál“ 700 000 Sk.

V období apríl, máj 1999 som si všimla, že nám prišla faxom do fakturácia za výstavu v Nitre, ktorá sa konala v júni 1998. Faktúra bola od firmy z Dunajskej Stredy (ak si dobre pamätám) a bola na dve sumy. Najprv 500 000 korún plus 250 000 Sk do fakturácia, spolu 750 000 Sk. Prečo nám náklady účtovali až po roku? Výstavy sme robili len do konca roku 1998, takže keby to boli náklady za výstavu, už by sme ich nemohli VSŽ vyúčtovať. Táto faktúra ma presvedčila o tom, že informáciu o financovaní súkromných vecí cez výstavy mám správnu.

Je pravdepodobné, že takýmto spôsobom si pomohol zabezpečiť rodinu aj šéf výstav Peter Dzubák, i keď v menšej miere. Pracovala u nás aj jeho žena a od tej viem, že najstaršiemu synovi zaplatili za výmenu dvojizbového bytu za štvorizbový 300 000 Sk. Mladí na to určite nemali, pretože syn pracuje vo VSŽ Nemocnica asi 4 roky a je slabo platený (nie je lekár).

Jeho manželka je od skončenia vysokej školy buď na materskej alebo nezamestnaná.

A je úplná sirota. V máji 2000 sa im malo narodiť druhé dieťa a keďže sa rozhodli pre druhé dieťa, je nepravdepodobné, že by ten byt mali nezariadený. Pre druhého syna prestavujú dom po rodičoch pani Dzubákovej, zaplatili za neho 140 000 Sk súrodencom. Pani Dzubáková tvrdila, že stavbu si vraj robia svojpomocne a financuje to syn zo svojho stavebného sporenia. Z iného zdroja viem, že

pokiaľ sme vo firme mali ešte aj prémie, platil to pán Dzubák a robila mu to firma.

Ďalšou významnou činnosťou firmy boli grafické a tlačiarske práce. Podľa jednej z vnútro podnikových noriem VSŽ museli jednotlivé spoločnosti nosiť zákazky k nám, nie mimo VSŽ. Táto zásada sa výrazne dodržiavala počas „vlády Rezešovcov“. Vedenie firmy to zneužívalo. Nedodržiavali sa termíny, kvalita u mnohých zákaziek nebola až taká podstatná a pre VSŽ sa často robili vyššie ceny. Záležalo podľa charakteru zákazky a pre ktorú spoločnosť sa to robilo.. najvýraznejšie sa to prejavovalo u katalógov. Napr. v roku 1998 boli podpísané objednávky viceprezidentom Solárom na katalógy Plechy, tých katalógov bolo 13 druhov a každý aj v slovenskej, aj v anglickej verzii. Dohodnutá cena za každú verziu bola po 2,5 milióna Sk, spolu 5 miliónov. Cenu im robila pani Horňáková, výrobná námestníčka.

Po mojom prepočte som zistila, že mne vyšla suma za obe verzie spolu 2,6 milióna.

Za rok 1999 to bolo už podstatne nižšie, použil sa aj lacnejší papier a rovnako kvalitný.

Tam bol rozdiel okolo 200 000 Sk.

Ceny som robila aj ja, no väčšinou len na malé a nepodstatné zákazky. Na „prihadzovanie“ vo firme bola určená pani Horňáková. V čase, keď mi vysvetľovala princíp cien na OTE, mi tvrdila, že VSŽ sa kľudne môže účtovať viac, im to je vraj jedno, oni to znesú. Zaujímavou skutočnosťou je, že pre firmy mimo VSŽ robila nižšie ceny a viac dbala na dodržiavanie sľúbených termínov. V konečnom dôsledku to dopadlo tak, že spoločnosti VSŽ začali obmedzovať svoje výdavky a veľa vecí si dali tlačiť mimo a externé spoločnosti tiež postupne odchádzali. Prečo? Veď mali nízke ceny! Viackrát som počula informáciu, že za nižšie ceny berie pani Horňáková provízie a v rámci firmy to vyrovnáva tým, že vyššie ceny účtuje VSŽ. Nepriamo mi to potvrdili aj slová riaditeľa a ekonomická námestníčka mi naznačila, že sa to často robilo aj tak, že sa urobila vyššia cena, dala sa na to akože zľava a za to zobrala províziu.

Viackrát si pýtali zákazníci zľavu aj odo mňa, no vtedy som im odporučila, aby sa obrátili na pani Horňákovú. Išlo napríklad o formy Compugraph, Cabel Plus, Datart Slovakia, Pressko, HI Reklama. Tlačiť k nám dával aj Opala Prešov, City Univerzity, Golfová spoločnosť.

Extrémne nízke ceny mal pro posledných zakázkach Compugraph. Bolo to v roku 1998 a odvtedy k nám prestal nosiť robotu. Vtedy sme tlačili aj ukrajinský kalendár Gazdinka v náklade 100 000 ks, ktorá nikdy nebola zaevidovaná na zákazkovou oddelení. A nebola to jediná fuška mojich šéfov.

Na skúsenosť s províziou by ste sa mohli opýtať vo Frucone Košice pani Kandráčovej, ktorá si odo mňa vypýtala cenovú ponuku. Riaditeľ mi povedal, že cenovú ponuku si vypýtala aj od pani Horňákovvej a jej cena bola nižšia, no nakoniec si zákazku aj tak dala tlačiť v inej tlačiarňi.

OTA mala zákazkovú kanceláriu otvorenú aj v meste, to znamená v centre Košíc, na Hlavnej ul. 90. Fungovala len krátku dobu, päť mesiacov som v nej pracovala aj ja, no nechápala som, načo ju vôbec otvárali. Nikto zo šéfov nemal chuť robiť niečo preto, aby fungovala.

A ešte sa vrátim k Drábikovým objednávkam. Dá sa to aj dokázať, že sa to skutočne nerobilo.

Tieto zákazky sa len zaevidovali v zákazkovej knihe a dali fakturovať behom veľmi krátkeho času (1, 2, až 3 dni). V jednotlivých sáčkoch nie sú dodané vzory, prezrela som to osobne v auguste 1999. Výnimku tvoria katalógy, norma a informačný spravodaj, kde je vložený jeden hotový výtlačok. Bežne v zákazkových sáčkoch sú vložené rukopisy, vzory prípadne farebné vzory, poskladané neorezané hárkky po tlači a zároveň aj podpísaný pracovný list jednotlivými pracovníkmi vo výrobe, často aj s dátumom.

Objednávky za rok 1998 prišli všetky v jeden deň! Niektoré tlačoviny nikdy nezabezpečoval pán Drábik. Katalógy zabezpečoval ing. Ténai, objednávku podpisoval viceprezident pre vonkajšie vzťahy (pán Drábik bol viceprezident pre ľudské zdroje). Informačný spravodaj zabezpečovala pani Lipanová z Konzultu pre celú VSŽ celoročne a nikdy sa žiadna dotlač nerobila. Pretože Informačný spravodaj často, keď bol už vytlačený, bol už neaktuálny.

Bolo by dobré, keby ste si vyhľadali aj cenu v archíve za jedno bežné číslo. Myslím si, že určite nebola až 200 000 Sk a v sáčku je vložený starý výťah. Objednávky podpisoval ing. Dušan Ružik. Normy zabezpečovala pani Anna Petrušková, ale len pre VSŽ a.s., ostatné spoločnosti si dávali každá zvlášť celoročnú objednávku. Za VSŽ a.s. podpisoval objednávku buď ing. Bardiovský alebo ing. Ružik. Takisto za môjho pôsobenia na zákazkovom oddelení sa žiadna norma nedotlačala. Keď potreboval niektorý zákazník dodatočne 1 kus, buď sme mu to dali z archívu alebo si dali objednávku na rozmnoženie na kopírke. OTA veľmi dobre zarábala aj na tlačí noriem, dokonca keď sme tlačili katalógy prác, tam im pani Horňáková naučtovala poriadne vysokú cenu.

Často sa stávalo aj to, že ak som vyrátala cenu podľa cenníka, pani Horňáková ich na pracovnom liste poprepisovala. Preto som ich neskôr nerobila vôbec a nechala to len na ňu.

Čo sa týka plagátov, len pri jednej zákazke boli urobené vzory, ktoré si vyžiadal VSŽ Konzult ku faktúre. Boli formátu A4 a boli vytlačené len na farebnej laserovej tlačiarni. Tento spôsob sa používa len pri extrémne nízkom počte (1-10 kusov), plagáty už pri množstve 50 ks sa tlačia na 4-farebnom tlačovom stroji. Medzi tlačou na laserovke a na 4-farebke je výrazný okom viditeľný rozdiel. 4-farebka je podstatne kvalitnejšia.

Dve objednávky na plagáty sú v hodnote skoro 1 milión Sk, čo je extrémne vysoká cena.

Ak by sa v skutočnosti tieto plagáty robili, ich cena by určite nebola taká vysoká a v sáčku by boli aj rukopisy textov, korektúry textov a hotové farebné výťahy z tlačového stroja.

To isté sa týka aj informačných tabuliek, v sáčku nie sú vzory, rukopisy, materiál, z akého majú byť, farebnosť. A hlavne sa spýtajte pána Drábika, kde sú rozmiestnené. Ved' mali byť v hodnote 450 000 Sk.

Čo sa týka objednávky Hlavičkové papiere, Obálky a 2 x Obaly na 285 000 Sk, Ota nikdy nemala na sklade také veľké množstvo obálok (4 x 3 000 ks). Veľké množstvá sa kupujú vtedy, keď príde takáto objednávka, takže sa to dá zistiť aj z faktúr za papier, že sa to nerobilo. A na čo vlastne potreboval pán Drábik 12 000 ks obálok? Takéto množstvá viceprezidenti nikdy neobjednávali. A takisto nie 3 000 ks Hlavičkových papierov a takisto 3 000 ks Univerzálnych obalov. Bežné množstvá u obalov boli 500 ks a u hlavičkových papierov tiež 500 ks. Výroba obalov je zdĺhavejšia, u 500 ks trvá zhruba 2 týždne, u 3 000 ks samozrejme viac. Ak ide o obaly s rýchloviazačom, dáva sa to robiť inej firme, často Remesloslužbe. Takže podľa faktúr z Remesloslužby sa dá zistiť, či sa to robilo.

Objednávka Obnova orientačných plánov na Vstupnom areáli VSŽ za 950 000 Sk, to je ďalšia extrémna suma. Kde sú na Vstupnom areáli VSŽ orientačné plány? Ja som tam žiadne nevidela.

Obnova plastík na Vstupnom areáli VSŽ mala stáť 750 000 Sk. Na vstupnom areáli som platiky nevidela, novinári objavili až dva „monumenty“. Vstupný areál VSŽ nie je veľký priestor.

A čo sa týka objednávok za rok 1998, obálky a hlavičkový papier na ručný papier sme robili len raz a to pre pána Rezeša staršieho v čase, keď bol v Dozornej rade VSŽ. Zabezpečovali sme to cez firmu SAGITTA v Košiciach. Viceprezidentom aj prezidentovi sa robia hlavičkové papiere na zahraničný papier contryside biely 100 g, výnimočne contryside sivý 100 g. Nie je to ručný papier. Keďže úprava mala byť pre všetkých rovnaká, vo VSŽ to určoval Desing Manual, snažili sme sa ja papier dávať všetkým rovnaký. Výnimky sa robili málokedy (napríklad riaditeľka kancelárie Dozornej rady za čias Rezeša st.).

Obálky sa tlačili s 2 farebným logom sieťotlačou, používali sa bežné obálky, výnimočne z papiera contryside. Ak by sme zákazku 268/98 aj vykonávali, museli by sme objednať ručný papier a obálky z ručného papiera, pretože to sme na sklade bežne nemávali alebo to zadať robiť inej firme. No to by musela byť faktúra z tej firmy. A určite by to netrvalo 1-2 dni.

Čo sa týka ďalších zakázok, normy sa určite nerobili a načo by vlastne potreboval pán Drábik 100 ks jedného druhu normy. Tie aj tak pre Konzult a VSŽ a.s. objednávala pani Petrušková v množstve na 1 normu okolo 100 ks. Presné množstvo si nepamätám.

Ak by sa robili zakladače, musel by v sáčku byť vzor, ako majú vyzerat' a musela by existovať faktúra z tej firmy, kde sa dali robiť.

Ďalšou zákazkou sú dokumentačné snímky z výroby 10 súborov. Kde ich pán Drábik použil?

Fotodokumentáciu si objednávali priamo z výroby, či už Studaná valcovňa, Oceliareň a podobne. Na objednávke zvykli uviesť aj termín, kedy chcú fotografa a kontakt, kto to zabezpečuje (t.j. meno a telefón). Ak sa objednávka dávala až dodatočne, pretože podpisovanie objednávky v rámci VSŽ bolo často zdĺhavé, tak len uviedli podľa osobného dohovoru. Ak by pán Drábik chcel len vyhotovenie fotografií zo snímok, ktoré máme v archíve, malo by na objednávke byť napísané meno a telefón, kto to zabezpečoval.

Farebné fotografie sme dávali robiť fotoslužbám, takže by mala byť aj faktúra za vyhotovenú prácu od externej firmy.

Ďalšou zákazkou sú plánovacie mapy na stoly. Ak by sa skutočne robili, v sáčku by mal byť vzor, rukopis, korektúry.

Ak sa skutočne dávajú objednávky preto, aby sa aj robili, na každej objednávke je vpravo dole napísané meno sekretárky alebo toho, kto to vybavuje a telefon. Potom sa uvádza aj termín, pretože ten je veľmi dôležitý. Často to bolo len slovo „súrne“ alebo „ihneď“.

V roku 1997 si ceny na objednávky písala len spoločnosť VSŽ Keramika, ostatné spoločnosti nie a už vôbec nie vedenie VSŽ. U viceprezidentov sa sumy nikdy neuvádzali, dokonca, dokonca ani v rokoch 1998 a 1999 a málokedy som sa stretla s požiadavkou sekretárky, keď chcela ústnu informáciu, čo to bude asi stáť.

Spoločnosť VSŽ Oceľ si začala pýtať ceny na objednávky po nástupe pána Matusáka do funkcie generálneho riaditeľa, pretože sa vraj na Oceli veľmi rozhadzovalo.

Viceprezident Solár uviedol v roku 1998 cenu za katalógy na objednávke asi preto, že išlo o veľkú investíciu. Ale to mu ju dopredu vyrátala pani Horňáková. Dovolím si pochybovať o tom, že si zisťoval, čo by ho to stálo inde. Ak by tak urobil, musí to mať podložené písomne.

Všeobecne sa totiž cenové ponuky robili písomne. Iba ak cena nebola rozhodujúca o tom, kde sa dá zákazka robiť, vtedy sa suma nadiktovala telefonicky a zákazník si ju napísal na objednávku.

A ešte jeden fakt, ktorý by Vás mohol zaujímať. Po prijatí objednávky a zapísaní do zákazkovej knihy sa vystavil Výrobný príkaz (tlačivo A4), pripol na čistý sáčok, do ktorého sa vložila objednávka. Ten zostal počas práce vo výrobe na zákazkovom oddelení. Vypísal sa ešte Pracovný príkaz (tlačivo A3/A4), pripol sa na druhý sáčok a spolu s materiálmi sa dával do výroby. Ak zákazka nešla do výroby, pracovný príkaz sa nepripínal na čistý sáčok. To znamená, že na 2. liste nie sú hore dierky od spínacieho strojčeka a tlačivo je krásne čisté, nepokrčené. Po ukončení zákazky sa Pracovný príkaz oddelil od sáčku a všetky materiály sa vložili do sáčku, ktorý bol na zákazkovom oddelení. Po vyfakturovaní sa ten dal do archívu.

Drábikové objednávky nám nosila pani Horňáková s tým, že to treba hneď dať vyfakturovať, takže vôbec nešli do výroby. Cenu, ktorá bola na objednávkach, rozpísala na jednotlivé strediská len „od oka“. Nikdy nepatrila k tým, ktorí robia svoju prácu precízne a rozhodiť cenu na strediská tak, že sa to aj robilo, to dokáže hociktorý kalkulantský v polygrafii.

Sekretárka pána Drábika nikdy neobjednávala veľké veci. Väčšinou išlo o hlavičkový papier v primeranom množstve, vizitky, pokynový listok, objednávka. Podobné množstvá objednávali aj sekretárky iných viceprezidentov.

Tieto peniaze sa určite nepoužili na tlač politických letákov HZDS v roku 1998. Obaly CVT (Centrálny volebný team) na voľby zaplatili VSŽ, objednávka prišla z Dozornej rady VSŽ. A čo sa týka iných politických vecí, bola som pri tom, keď sa moja kolegyňa pýtala riaditeľa, kde je objednávka a on len mykol plecami. To znamenalo, že dostal príkaz vytlačiť to a s platením sa to dorieši potom. Riešenie som sa nedozvedela, no ja si tipujem, že sa to „k niečomu prihodilo“.

napríklad k cene veľtrhu v Brne.

Toto je len časť objednávok, ktoré sa nerobili, no nemala som možnosť nepozorovane tráviť čas v archíve. Také objednávky (myslím tým s podozrivým názvom) som si všimla aj za rok 1996. Všimnúť by ste si mohli aj tieto objednávky:

Č.zák. 1244/97 – Telefónny zoznam, č. obj. AA40/157/97

Č.zák. 1245/97 – Adresár, č. obj. AA40/158/97

Č.zák. 1246/97 – Samolepky + logo, č. obj. AA40/159/97

Telefónny zoznam sme určite robili len raz a to bolo č. zák. 1033/97, ktorú zadávali VSŽ Telekomunikácie.

Jednou u veľkých chýb vedenia OTY bolo vydanie Katalógu pútnických miest pri príležitosti návštevy pápeža. Bolo to vytlačené v náklade 100 000 ks a chceli to predávať po 100 sk. I keď som tam v tom čase ešte nepracovala, od bývalého ekonomického námestníka ing. Bendeka viem, že sa predalo veľmi málo kusov a strata firmy bola 3 milióny. Vytlačené množstvo sa začalo skartovávať až v roku 1997 a dávalo sa do zberu. Táto zákazka mala číslo 635/95.

OTA mala aj sklad reklamných predmetov. No ten tiež začal pomaly upadať, pretože sme mali vysoké ceny. Potvrdili mi to dvaja zákazníci, ktorí radšej chodili kupovať inde. Takisto to bolo s cenou kopírovania.

Vedenie zaujímavým spôsobom nakupovalo aj stroje. Napr. V lete roku 1996 kúpilo repasovaný falcovací stroj, ktorý skladal až na 11 lomov. Bola to zbytočná investícia, pretože aj vo Východoslovenských tlačiarňach sa falcovačky väčšinou využívali na 2 – 3 lomy, výnimočne na 4 lomy. Takže mali kúpiť menšiu falcovačku a hlavne lacnejšiu. A formát A2 sa ani nedá na 11 lomov poskladať. Túto informáciu som dostala od servisného technika, ktorý nám falcovačku opravoval. Bol z Vsl. tlačiarne a ja som tam 10 rokov pracovala, preto sme sa z videnia poznali.

Neskor vedenie kúpilo aj laminovací stroj. Ten sa tiež málokedy využíval, pretože sa na ňom zle robilo. A laminovať sme nosili inde.

Počula som aj o tom, že za „takéto nákupy“ si nechávali šéfovia zaplatiť. A často to boli informácie buď od zákazníkov alebo mimo firmy.

Zlú situáciu spôsobili aj neúmerne vysoké platy vedenia a niektoré funkcie boli podľa mňa zbytočné. Napríklad majstri, ktorí boli často využívaní ako knihárski pracovníci.

Organizačne tam fungoval taký chaos, že ja som už po 2 týždňoch práce vo firme vyhlásila, že ak by mala táto firma fungovať samostatne, neprežije. V tom čase, v roku 1996, mi povedal ing. Bendek, bývalý ekonomický námestník, že samostatne by neprežila firma aj preto, že má vysoké náklady. Termíny sľubovali buď majstri alebo výrobná námestníčka bez uvažovania nad tým, či sa to dá reálne stihnúť. A často svoje rozhodnutia menili. Takže som nikdy nevedela zákazníkovi povedať, či bude termín dodržaný. Pracovníčky zákazkového oddelenia nemali právomoci tento systém zmeniť. Mohli sme len zákazníkom vysvetľovať, prečo sa robota nestihla.

V júli '99 vyslovila ing. Štollmanová, ekonomická námestníčka, podozrenie, že v pokladni, ktorú mala vtedy na starosti pani Gombosová, chýba väčšia čiastka peňazí. Hovorila vtedy o sume 20 000 Sk. Po roznych intrigách to nakoniec dopadlo tak, že pani Gombosová dostala výpoveď z organizačných dôvodov, plus 5-mesačné odstupné. Hmotnú zodpovednosť za pokladňu mala ing. Štollmanová, sama mi to v roku '97 povedala.

Prečo nedali vyšetriť, či skutočne niečo zmizlo???

Tvrdila, že pani Gombosová im škodu spláca a keď som sa spýtala, že koľko vlastne chýba, dostala som odpoveď: „Ved' keby si aj zobrala 100 000 Sk, ako si tým pomôže?“ Zaujímavá odpoveď. („Prišit“ to povodne chceli mne a vyhodit' ma za to okamžite, len tak klamali, že som na to prišla).

A či sa nebojím, že mi ublížia? Už sa o to pokúsili. Bolo mi naznačované, či sa nebojím mafie, občas som si všimla sledovanie. V polovici januára 2000 bola naplánovaná moja „samovražda“. No nevyšlo im to, lebo som dostala dopredu varovanie. Ja samovražedné sklony nemám a ani som nemala.

Koncom januára 2000 som tieto informácie chcela poskytnúť vedeniu VSŽ. Bola som za sekretárkou pána Eichlera, ktorá bola aj sekretárkou pána Smereka. Nebola veľmi ochotná.

Poprosila som teda sekretárku pána Matusáka. Tá bola ochotná až priveľmi, no chcela to písomne. Lenže medzitým som dostala informáciu, že obe sekretárky „žalovali“ a všetko vedia aj Rezešovci, aj moji šéfovia. Dokonca mi bolo naznačené, že mám dať ruky od toho preč, pretože sa mi môže „niečo stať“. Preto som obom sekretárkam oznámila, že sa nemienim vyjadrovať k firme OTA. Zároveň som vtedy dostala radu, že mám spáliť prepočty katalógov VSŽ a externých firiem. Bohužiaľ som poslúchla, pretože toho bola „pekná kopa“, a ja som to nemala kam schovať.

Moja bývalá šéfka Anna Hoňáková je vysoko postaveným agentom KGB, tieto informácie mám z viacerých zdrojov, preto som sa rozhodla nemlčať. Jej vplyv je obrovský. Rozhodla som sa, že sa nemienim celý život báť.

Anna Horňáková nie je „posadnutá“ hromadením hmotných statkov, ako riaditeľ firmy.

Ona „zhromažďuje“ peniaze a samozrejme ich nemá v našich bankách.

Pán Ivor, dúfam, že Vám tieto informácie pomôžu.

S pozdravom

Magda Nadzamová

Stierova 1

040 23 Košice

Minister vnútra Slovenskej republiky

Vladimír PALKO

Bratislava 26.1.2004

Č.p.: KM-6656/2003

Vážený pán podpredseda,

Na základe Vašej žiadosti o podanie informácií o štádiu, v akom sa nachádza trestné konanie vo veci oznámenia Magdaléna Nadzamovej zo dňa 8.11.2003 mi dovoľte, aby som v rozsahu, ako mi to umožňuje zákon, Vám po prešetrení tohto podania poskytol nasledovné informácie.

Z obsahu podania pani Magdalény Nadzamovej zo dňa 8.11.2003 okrem iného vyplýva, že sa sťažuje na postup príslušných orgánov, ktoré majú konať vo veci trestného oznámenia zo dňa 18.9.2000, ktorým oznamovala skutočnosti nasledujúce tomu, že predstaviteľmi spoločnosti VSŽ, a.s. Košice a OTA, a.s. Košice mal byť spáchaný trestný čin.

Menovaná konkrétne namieta, že nebola ako oznamovateľ do 30 dní upovedomená, akým spôsobom bolo s jej trestným oznámením naložené, že zo strany príslušníkov polície nemal byť dodržaný zákonom stanovený postup pri jej predvolávaní na výsluch, ako aj pri samotnom výsluchu a taktiež namieta, že príslušné orgány nevenujú jej oznámeniu náležitú pozornosť a nesnažia sa, aby bola vec riadne objasnená.

Čo sa týka samotného trestného konania vo veci oznámenia pani Magdalény Nadzamovej zo dňa 18.9.2000, toto je v súčasnosti právoplatne skončené. Po vykonanom preverovaní dospel vyšetrovateľ k záveru, že nie je dôvod na začatie trestného stíhania, lebo zistené skutočnosti takýto spôsob neodôvodňovali, preto vydal dňa 30.9.2002 uznesenie o odložení veci podľa ustanovenia §159 ods.1 Trestného poriadku. S rozhodnutím, vyšetrovateľa sa stotožnil aj príslušný prokurátor, ktorý je jediným orgánom oprávneným posudzovať zákonnosť a správnosť takýchto rozhodnutí. Keďže v tomto trestnom konaní pani Magdaléna Nadzamová nevystupovala ako poškodená, ale len ako oznamovateľ, uznesenie o odložení veci podľa ustanovenia § 159 ods. 1 Trestného poriadku jej vyšetrovateľom doručené nebolo.

Na tieto skutočnosti sa pani Magdaléna Nadzamová sťažovala už aj vo svojich predchádzajúcich podaniach adresovaných predsedovi vlády SR, prezidentovi SR, generálnemu prokurátorovi SR, ako je zrejmé aj z listinných materiálov priložených k jej podaniu. Ako bolo zistené preverovaním, všetky podania boli riadne vybavené príslušnými orgánmi, ako napr. Krajskou prokuratúrou v Košiciach. Teda o skutočnostiach, ktoré pani Magdaléna Nadzamová opätovne uvádza vo svojom podaní zo dňa 8.11.2003, bolo už rozhodnuté, o čom bola riadne vyzoomená, a pretože v tomto neuvádzala žiadne nové skutočnosti, nebolo potrebné v tejto veci znovu konať.

S úctou

Vlastnoručný podpis pána Palka

Vážený pán

Béla Bugár

Podpredseda Národnej rady SR

Bratislava

JUDr. Dobroslav Trnka
generálny prokurátor
Generálna Prokuratúra Slovenskej republiky
Štúrova 2
812 85 Bratislava

Dobrý deň pán generálny prokurátor,

žiadam Vás o prešetrenie postupu polície pri vyšetrowaní tunelovania VSŽ Košice.

Myslím tým konkrétne podozrenia, ktoré som poslala ja vtedajšiemu šéfovi slovenských vyšetrowateľov Jaroslavovi Ivorovi písomne poštou. List je zo dňa 18.9.2000, posielaný bol 20.9.2000.

Podľa mojich informácií je premlčacia doba odstupňovaná a maximálne obdobie je 10 rokov.

Pretože nikto nikdy nezistil, koľko peňazí „odišlo“ z VSŽ Košice cez firmu OTA a.s., tak je ťažko určiť premlčaciu dobu. Žiadam o otvorenie tohoto prípadu a poriadne, poctivé prešetrenie či postupovala polícia v súlade s vtedy platnými zákonmi.

Zároveň Vás žiadam o prešetrenie, či Vaši prokurátori postupovali správne pri mojej sťažnosti Najvyššiemu kontrolnému úradu.

Podnet na Najvyšší kontrolný úrad som poslala 6.2.2001. A Vaša prokurátorka sa ku konečnej odpovedi dopracovala až 2.1.2003. Pritom sa tomu venovalo viacero prokurátorov, ale každému sa tento postup zdal v poriadku. Konkrétne mená prokurátorov Vám napíšem na konci tohoto listu.

Postup polície:

List Ivorovi som poslala v septembri 2000. Finančná polícia tento prípad nemala a dostal to rovno vyšetrowateľ takmer po 15 mesiacoch. Prečo až vtedy?

V tom čase platný Trestný poriadok na Slovensku hovorí o tom, že prokurátor, vyšetrowateľ a vyhľadávací orgán sú povinní prijímať oznámenia o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že bol spáchaný trestný čin, a čo najrýchlejšie ich vybavovať; pritom sú povinní poučiť oznamovateľa o zodpovednosti za vedomé nepravdivé údaje a najneskôr do jedného mesiaca od oznámenia upovedomiť o urobených opatreniach.

Ďalej tento trestný poriadok hovorí, že každý orgán činný v trestnom konaní je povinný prijímať oznámenie o trestnom čine.

Oznamovateľ musí byť do jedného mesiaca od podania oznámenia upovedomený o tom, ako bolo s vecou naložené, na počítanie lehoty pozri paragraf 60 Tr. por.

V Trestnom poriadku je napísané aj to, že na výsluchy by som mala dostávať predvolanie písomne s doručenkou.

Vyšetrowateľ Ing. Ján Priatka sa mi ozval telefonicky až začiatkom januára 2002. Štandardný postup je, že najprv sa tomu venuje finančná polícia a potom to dostane vyšetrowateľ. Tento prípad finančná polícia vôbec nemala a dostal to rovno vyšetrowateľ. Viem to rovno od vyšetrowateľa.

Prečo sa nedodržel štandardný postup? Vyšetrovateľ mi už na začiatku povedal, že v tomto prípade sa asi nič nezistí. Ako to mohol vedieť už na začiatku, keď ešte nič neurobil?

Prečo neurobil vo firme OTA žiadnu kontrolu??? Viem, že ju nerobil.

Prečo si len vyžiadal mnou spomínané objednávky v liste Ivorovi, kde mu preložili nejaké dodatočné a falošné podklady. V tom liste mal dosť informácií na to, aby vedel, čo ma vo firme kontrolovať. List Ivorovi prikladám v prílohe.

Na výsluchoch som mu opakovala len to, čo som napísala v liste Ivorovi. Nič iné po mne vyšetrovateľ nechcel a nič viac som ani nevedela doplniť. Ten list Ivorovi bol napísaný veľmi podrobne. To pre prípad, že by sa mi stala „nejaká nečakaná nehoda“.

Tie výsluchy vobec nemali zmysel, bola to fraška a vyhodené peniaze daňových poplatníkov.

Teda nás všetkých.

Postup prokuratúry:

6.2.2001 som poslala podnet na Najvyšší kontrolný úrad na meno JUDr. Igora Malého, ktorý bol vtedy podpredseda Najvyššieho kontrolného úradu SR.

Vaša prokuratúra mi poslala prvú odpoveď až 31.8.2001. Takmer po 6 mesiacoch. Ale dozvedela som sa len to, že si to postúpili na Krajskú prokuratúru do Košíc.

Fakty: sťažovala som sa na pána Ivora a ten patrí pod Bratislavu!!! Ja som sa sťažovať na vyšetrovateľa nemohla, lebo vtedy ešte žiadne vyšetrovanie neprebiehalo.

Okrem toho, vyšetrovanie tunelovania VSŽ Košice mala na starosti Banská Bystrica. Ja som to vedela z médií, tak prečo to nevedeli Vaši prokurátori?

Prokurátor pán Kubík mi 12.9.2001 napísal, že si vyžiadal spisový materiál z Finančnej polície v Košiciach.

Polícia znepríjemňovala život mne ako oznamovateľovi. Namiesto toho, aby preverila moje oznámenie.

Stalo sa len to, že polícia (alebo to bola tajná služba?) ma telefonicky kontaktovala v novembri 2000. Pán Kukura potom netradične ma vypočúval v aute, cestou do centra Košíc.

Slušne mi naznačil, že toto nie je nič moc, čo som im poslala a že samozrejme vyšetrovanie prebieha. Potom som bola na jednom výsluchu bez predvolanky, na polícii v Košiciach. Hneď na začiatku mi pán Kukura povedal, že zápisnicu písať nebudú, len jeho kolega si bude robiť poznámky. Žiadne poznámky si jeho kolega nerobil. Pán Kukura chcel vedieť kto mi dával informácie a či viem dokázať, že moja bývalá šéfka z OTA Anna Horňáková je vysoko postaveným agentom KGB. Ešte cestou vo výťahu mi vysvetľoval, že sa mi nič nestane.

Žiadne iné vysvetlenia odo mňa nechcel!!! Aký mal potom tento „výsluch“ zmysel?

Ďalšie predvolanie som mala telefonicky. To sa mi ozval telefonicky človek z Finančnej polície z Banskej Bystrice. Bol veľmi milý, tak som najprv súhlasila, že prídem v uvedený deň na vrátnicu polície v Košiciach. Bola to konkrétna budova Na Moyzesovej ulici.

A ešte mi povedal, že nebudeme dodržiavať formality a že predvolanku mi posielat' nebude.

Ja som si to rozmyslela a zavolala som mu naspäť (na telefóne na pevnej linke Vám toto číslo sa automaticky uloží). Nebol tam, tak som mu nechala odkaz, nech mi pošle predvolanku poštou. Nikdy mi ju neposlal. Nikdy sa už neozval telefonicky, ani ma nekontaktoval inak ! Bolo to štandardné predvolanie?

Neskor som mala ďalší telefonát. Ten pán sa mi predstavil, že je z kriminálky v Banskej Bystrici. Chcel sa so mnou stretnúť kdekoľvek v Košiciach, kde si určím ja. Deň si určil on.

To som odmietla bez predvolanky, tak mi oznámil, že kriminálka môže len tak bez súdneho povolenia vkročiť do bytu on ma v daný deň navštívi doma. To mi oznámil ako fakt!!!

Radila som sa s právničkou v bezplatnej právnej poradni a dostala som radu, že bez predvolanky nech na výsluchy nikdy nejdem, a zásadne s právnikom. V žiadnom prípade nemám akceptovať telefonické dohody s políciou, pretože zavolať mi môže hocikto a takisto na „výsluchy“ mimo budovu polície môže prísť hocikto.

Toto všetko boli podľa Vašich prokurátorov štandardné postupy polície???

Okrem toho, som sa pýtala na poslednom výsluchu vyšetrovateľa Priatka a prísediacej pani Gecíkovej: Prečo zákony na Slovensku majú platiť pre mňa a pre Rezešovcov nie? Na moju otázku mi nikto neodpovedal, len sklonili obidvaja hlavy a ani ma nešli odprevadiť na vrátnicu, ako to robievali bežne.

To isté sa pýtam ja Vás: prečo zákony v tomto prípade nedodržala polícia?

Zákony nemusia dodržiavať Vaši prokurátori? V tomto prípade ich nedodržali.

Pretože im unikla podstata: že som sa sťažovala vždy na pána Ivora! Tomu sa nikto nevenoval. Jemu som poslala svoj list a chcela som vedieť, čo on pre to urobil, aby sa to všetko vyšetrilo. Nielen vedieť, ale aby sa to riešilo a vyšetrilo.

Na jednej strane sa Rezešovcom nič nestalo, o nič neprišli.

Ja som prišla o všetko: o prácu, o byt. Na Slovensku som bola 6 rokov nezamestnaná, potom som bola nútená 7 x zmeniť prácu za 4 roky. Pracujem momentálne v Prahe, bývam v podnájme a na Slovensku som bezdomovec. Už sa ma pokúsili neraz „poslať na druhý svet“. Mám dobrý zdroj informácií, takže som všetko prežila. Ale políciu to vôbec netrápilo, nezaujímalo a nechránili ma. To mali tak veľa svedkov ohľadne tunelovania VSŽ?

Listy z prokuratúry:

JUDr. Róbert Niňaj, 31.8.2001, oznámil mi, že to postúpili Krajskej prokuratúre v Košiciach

JUDr. Ján Kubík, 12.9.2001, oznámil mi, že si vyžiadal spisový materiál z finančnej polície v Košiciach

JUDr. Ján Kubík, 28.11.2001, oznámil mi, že zatiaľ nemohol zaujať stanovisko, pretože preverovací materiál bol odstúpený Úradu finančnej polície v Banskej Bystrici

JUDr. Hanzel (vtedajší generálny prokurátor) : jemu som poslala sťažnosť 7.10.2002, od neho som žiadnu odpoveď nedostala

JUDr. Robert Niňaj, 16.12.2002, oznámil mi, že moje podanie postúpili Krajskej prokuratúre v Košicích (áno, je to správne, toto mám v odpovedi napísané!)

JUDr. Marta Madliaková, 10.5.2002, tá odpoveď je dlhšia, ale nič nerieši.

Zaujalo ma stanovisko: Preskúmaním spisového materiálu som zistila, že policajný orgán Vás požiadal o vysvetlenie 23.11.2000 a 10.4.2001, o čom sa v spise nachádza úradný záznam. Išlo o predvolanie v zmysle paragrafu 17 zák. 171/93 Zb., o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov, teda v štádiu, keď policajný orgán rozhodoval o tom, či bude Vaše trestné oznámenie prijaté v zmysle paragrafu 158 Tr. Poriadku, alebo nie. Podľa citovaného ustanovenia je policajt oprávnený požadovať potrebné vysvetlenie od osoby, ktorá môže prispieť k objasneniu skutočností dôležitých pre odhalenie trestného činu a v prípade potreby je oprávnený vyzvať osobu, aby sa ihneď alebo v určenom čase dostavila na útvár Policajného zboru na písanie zápisnice o podanom

vysvetlení. Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že sa môže jednať o telefonické alebo osobné predvolanie.

Práve paragraf 158 Trestného poriadku hovorí o tom, že prokurátor, vyšetrovateľ a vyhľadávací orgán sú povinní prijímať oznámenia o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že bol spáchaný trestný čin. V Trestnom poriadku nie je veta o tom, že sa môžu rozhodnúť, či to prijímú alebo nie! Oni to prijať musia.

Paragraf 157, všeobecné ustanovenia hovoria: Prokurátor, vyšetrovateľ a vyhľadávací orgán sú povinní organizovať svoju činnosť tak, aby účinne prispievali k včasnosti a dôvodnosti trestného stíhania. Postupovali tak?

Ak by som vo svojich podozreniach klamala, môžem byť za to trestne stíhaná.

Keďže som v liste Ivorovi spomínala konkrétne mená, aj mená Rezeš starší, Smerek, Drábik, tak mohol ktokoľvek z nich na mňa podať trestné oznámenie, že som mu poškodila dobré meno. Ale nikto nepodal, pretože som mala pravdu.

JUDr. Marta Madliaková, 2.1.2003, posledný list, ktorý nič nerieši.

Podľa mňa sú to len prázdne frázy.

Politici, ktorí o tomto prípade vedia: Bela Bugár, Vladimír Palko, Mikuláš Dzurinda, Robert Fico, Robert Kaliňák, prezident Gašparovič, bývalý prezident Schuster, poslanci (cca 15 asistentov moj mail vyhodilo bez prečítania, mám k tomu potvrdenie z mailu: Eduard Kukam, Ľuboš Michel, Magdaléna Vasaryová, Dušan Galis, František Mikloško, Zdenka Kramplová, Imre Andruško, Marián Halko, Rudolf Bauer, Peter Pelegrini, Peter Obrimčák, Pavol Minárik, Mária Kinčešová, Martin Kuruc, Jozef Šimko, Monika Gibalová, Istvan Pastor), ombudsman Kandráč, pán Hrušovský (za neho som dostala odpoveď z Národnej rady SR).

Budete to riešiť Vy alebo si počkáte keď sa budem sťažovať na Európskom súde pre ľudské práva? Za nedodržanie základného princípu demokracie: rovnosť pred zákonom.

V tej chvíli, ak mi súdny exekútor JUDr. Štefan Barilik siahne na výplatu ma už nič nezadrží.

Kvôli neplateniu nájomného za byt v Košiciach. Ešte aj pán Barilik sa ma pokúsil podviesť so svojou známou advokátkou. To prázdne plnomocenstvo, čo on dáva podpisovať pre ňu, som si nechala. A samozrejme neskôr zrušila. Vysvetlil mi, že si tam dopíšu, čo budú potrebovať. To mohlo znamenať i to, že by som teoreticky mohla splnomocniť advokátku Pačanskú na prepis bytu na inú osobu. Byt chcel pre svoju neter. Povedal mi to. Exekútor ma poznal dlhé roky z prvého pracoviska, takže využil moju dôverčivosť. Keď som oficiálne zrušila plnomocenstvo, tak strašne zúrila.

Nakoniec mi byt zobral oficiálnou cestou, takže som bezdomovec.

Ja vážne nemám čo stratiť, ja už môžem len získať.

Tu nejde len o tunelovanie VSŽ, ale o to, že sa mi snažili zničiť celý život.

Ticho nebudem. 10 rokov stačilo.

Začnite to riešiť okamžite a dokážte mi prosím, že aspoň niečo na Slovensku funguje tak, ako má.

S pozdravom

Magdaléna Nadzamová, predtým adresa Stierova 1, 040 23 Košice

Praha 8.7.2010

magda.nadzamova@gmail.com